

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **P. R.**, narozený X
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2018, č. j. RN-X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 31. 7. 2018, domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018, č. j. R-X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu ze dne 22. 1. 2018, a to pro nesplnění podmínek uvedených v § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 5. 2018 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobce se domáhal přiznání tzv. hornického starobního důchodu, na který mu dle jeho názoru vznikl nárok dosažením věku 57 let a 2 měsíců.

2. Žalobce namítl, že nesouhlasí se závěry žalované, neboť je toho názoru, že splnil podmínku získání 2 200 směn v I.AA pracovní kategorii v období před 1. 1. 2009, když pracoval jak v uranových dolech, tak v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech v souladu s relevantní právní úpravou. K uvedenému dospěl tak, že sečetl počet svých odpracovaných směn za období od 6. 2. 1986 do 31. 3. 1992 (1 348), za období od 7. 5. 1992 do 31. 12. 1992 (144) a za období od 1. 1. 1993 do 2. 12. 1996 (758). Součet činí 2 250 směn.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k ní konstatovala, že v napadeném rozhodnutí byl podrobně popsán skutkový stav včetně objasnění toho, z jakého důvodu žalobce nesplnil zákonné podmínky pro nárok na starobní důchod v 55 letech dle § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon o sociálním zabezpečení“), ani dle nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 363/2009 Sb.“). Poukázala přitom na výsledek šetření u (bývalého) zaměstnavatele žalobce. Totéž platí i o údajích o tom, že zaměstnání žalobce v hlubinném dole skončilo z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice. Žalovaná ve vyjádření podrobně rekapitulovala veškeré důvody napadeného rozhodnutí, a to včetně relevantních výpočtů.
4. Během ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce v průběhu jednání nad rámec údajů zachycených v žádosti a správním spise uvedl, že v letech 2018 a 2019 pracoval jako zaměstnanec Českého vysokého učení technického při průzkumných vrtech v uranovém dole v D. R. (Podzemní výzkumné pracoviště B. – pozn. soudu). V rámci tohoto zaměstnání fáral a byl vystaven riziku ionizace. K prokázání tohoto tvrzení předložil emailovou zprávu ze dne 22. 11. 2019, v níž je jako odesílatel uveden pan J. N. (X).
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 22. 1. 2018 žádost o přiznání starobního důchodu ode dne 12. 1. 2018, tj. od dosažení věku 57 let a 2 měsíců. Ve spisu je pak založen osobní list důchodového pojištění (společně s příslušnými výpočty), podle nichž žalobce vykonával v období od 6. 2. 1986 do 31. 3. 1992 práce v hlubinných dolech a od 7. 5. 1992 do 31. 12. 1992 práce v uranových dolech (celkem 2 485 kalendářních dnů, tj. 6 roků a 295 dnů), ve smyslu nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení (dále jen „nařízení vlády č. 117/1988 Sb.“), ve znění účinném do 30. 5. 1992. Období bezprostředně po 31. 12. 1992 je v osobním listu důchodového pojištění charakterizováno toliko jako „zaměstnání“ event. jako „pojištění“.
6. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2018 byla s odkazem na § 28 zákona o důchodovém pojištění žádost žalobce zamítnuta, a to mimo jiné s odůvodněním, že žalobce v období před 1. 1. 1993 získal po vynásobení koeficientem 0,6 a po zaokrouhlení směrem nahoru 1 491 směn v zaměstnání v hlubinném hornictví a z toho 144 směn v uranových dolech. V období od 1. 1. 1993 pak získal 758 směn v zaměstnání v hlubinném hornictví a z toho 758 směn v uranových dolech. Celkem tedy žalobce získal 2 249 směn v zaměstnání v hlubinném hornictví a z toho 902 směn v uranových dolech. Podmínky pro snížení důchodového věku pro nárok na starobní důchod podle zákona o důchodovém pojištění, resp. nařízení vlády č. 363/2009 Sb., žalobce nesplňuje, neboť výkon zaměstnání v hlubinném hornictví sice skončil z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, avšak žalobce neodpracoval v tomto zaměstnání celkem alespoň 3 081 směn, popř. 1 981 směn

v takovémto zaměstnání v uranových dolech. Důchodový věk žalobce činí dle § 32 zákona o důchodovém pojištění 64 let a 2 měsíce, tohoto věku však dosáhne až dne 12. 1. 2025.

7. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž uvedl, že v I.AA pracovní kategorii pracoval v období od 6. 2. 1986 do 31. 3. 1992 a dále od 7. 5. 1992 do 31. 12. 1992, přičemž nejvyšší přípustné expozice dosáhl dne 2. 12. 1996. První období jeho výdělečné činnosti pracoval u R. D. P., státního podniku (dále jen „RD P.“), přičemž se jednalo o pracoviště, kde byla vyhlášena nejvyšší přípustná expozice, šlo o pracoviště v podzemí na rizikovém místě. Žalobce odkázal na pro něj příznivý výklad ministerstva práce a sociálních věcí k aplikaci § 74a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého je klíčovou skutečností riziko ionizujícího záření při těžbě, průzkumu a zpracování nerostu. V takovémto prostředí pracoval žalobce jako horník. Sečtením odpracovaných kalendářních dní a po vynásobení koeficientem 0,6 činí počet žalobcem odpracovaných směn 1 491, s přičtením směn od 1. 1. 1993 do 2. 12. 1996 je součet odpracovaných směn 2 249, čímž žalobce splňuje podmínku odpracování 2 200 směn v uranových dolech. Přílohou námitek byla kopie potvrzení RD P. ze dne 23. 7. 1996 pro účely dosažení nejvyšší přípustné expozice žalobcem a týkající se období od 6. 2. 1986 do 31. 3. 1992.
8. Správní spis dále obsahuje vyjádření zástupce vedoucího archivu D., státního podniku, odštěpného závodu S. U. L. (coby nástupnického subjektu RD P.; dále jen „podnik D.“) ze dne 25. 6. 2018, v němž je uvedeno, že žalobce nepracoval jako horník v rudných dolech na takovém pracovišti v podzemí, jehož rizikem bylo ionizující záření při těžbě, průzkumu a zpracování nerostu. Byl zaměstnán na D. U. Z. P. (DÚZ), kde byla vyhlášena nejvyšší přípustná expozice z důvodu prašnosti. Konkrétně se jednalo o hranice 2 300 směn (horníklamač) a 4 200 směn (ostatní zaměstnání se stálým pracovištěm v podzemí hlubinných dolů). Přílohou vyjádření bylo rozhodnutí krajského hygienika ze dne 27. 7. 1990, ve kterém jsou zmíněné hodnoty nejvyšší přípustné expozice vyhlášeny a zároveň je v něm uvedeno, že se jedná o problematiku prašnosti.
9. Následně žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2018 námitky žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedla, že základem pro posouzení, zda žalobci nárok na snížení věkové hranice podle předpisů platných před 1. 1. 1996 vznikl, je skutečnost, zda žalobce podle předpisů platných před 1. 1. 1996 odpracoval stanovenou dobu zaměstnání v I. pracovní kategorii. Tuto skutečnost dokládají zejména evidenční listy důchodového zabezpečení vydané RD P. ze dne 28. 9. 2001 a podnikem D. ze dne 14. 3. 1997, dále pak potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod vydané podnikem D. a potvrzení podniku D. ze dne 15. 8. 2014 vydané podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Žalobce odpracoval v podzemí v hlubinných dolech v I. AA pracovní kategorii jako důlní zámečník v dolech s kódem 01 02 01 I. AA a jako horník s kódem 01 04 01 I. AA celkem 2 246 dnů v období od 6. 2. 1986 do 31. 3. 1992, tj. celkem 6 roků a 56 dnů. Přepočtem kalendářních dnů na směny za pomoci koeficientu 0,6 tak před 1. 1. 1993 odpracoval v podzemí v hlubinných dolech celkem 1 348 směn. Dále žalobce odpracoval v podzemí v uranovém dole v období od 7. 5. 1992 do 31. 12. 1992 celkem 239 kalendářních dnů, přepočtem celkem 144 směn. V období od 1. 1. 1993 do 2. 12. 1996 odpracoval žalobce v podzemí v uranovém dole 758 směn. Doba zaměstnání, kterou žalobce získal do 31. 12. 1992, slouží pro získání nároku na tzv. hornický starobní důchod (snížení věkové hranice) podle předpisů platných před 1. 1. 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. AA pracovní kategorii. Žalovaný dále odkázal na ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení, ve znění

účinném do 31. 5. 1992, resp. na § 174 odst. 1 písm. d) a § 174 odst. 2 téhož zákona, ve znění účinném do 31. 12. 1992. Tím, že žalobce nedosáhl důchodového věku 55 let, resp. 59 let, do 31. 12. 1995 a ani neodpracoval v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí nejméně 15 roků v hlubinných dolech, resp. 10 roků v uranových dolech, nelze bez dalších právních předpisů po datu 31. 12. 1995 posoudit nárok na tzv. hornický starobní důchod. Žalobce pak nesplnil předpoklady uvedené v § 1 a § 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Pokud jde o požadavek žalobce, žalovaná sečetla odpracované kalendářní dny, vynásobila je koeficientem 0,6 a přičetla je ke směnám získaným po roce 1992. Žalovaná se, i na podkladě vyjádření podniku D. ze dne 25. 6. 2018, neztotožnila s tvrzením žalobce o tom, že pracoval jako horník v prostředí s rizikem ionizujícího záření při těžbě, průzkumu a zpracování nerostu v hlubinných dolech v letech 1986 až 1992, neboť ten pracoval v prostředí s rizikem prašnosti. Nelze tak sečíst dobu zaměstnání v I. AA v hlubinných dolech a dobu zaměstnání v I. AA v uranových dolech proto, že pracoviště, na kterých žalobce pracoval, mají rozdílná rizika prostředí. Ani ustanovení § 74 zákona o důchodovém pojištění upravuje možnost snížit věkovou hranici pro vznik nároku na starobní důchod u I. pracovní kategorie.

10. Soud dále provedl dokazování kopií emailové zprávy ze dne 22. 11. 2019, jež byla odeslána J. N., zřejmě zaměstnancem D., státního podniku. Podle této zprávy měl žalobce v době před vydáním napadeného rozhodnutím odpracovat, zřejmě jako zaměstnanec ČVUT, v dubnu 2018 celkem 38 hodin v P. V. P. B..
11. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
12. Podle § 32 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění se u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu.
13. Podle přílohy k zákonu o důchodovém pojištění činí důchodový věk žalobce (narozeného v roce 1960) 64 let a 2 měsíce.
14. Podle § 14 odst. 2 písm. a) zákona o sociálním zabezpečení byla do I. pracovní kategorie zařazena zaměstnání, v nichž se vykonávají soustavně a v průběhu kalendářního měsíce převážně práce rizikové, při kterých dochází k častým a trvalým poruchám zdraví pracujících působením škodlivých fyzikálních a chemických vlivů, a to (mimo jiné) zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech.
15. Podle § 74 zákona o důchodovém pojištění zůstávají nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před 1. lednem 1996 po odpracování stanovené doby zaměstnání v I. pracovní kategorii nebo v I. (II.) kategorii funkcí zachovány. Snížená věková hranice pro vznik nároku na starobní důchod se přitom považuje pro účely tohoto zákona za důchodový věk.
16. Podle § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. se toto nařízení vztahuje na osoby, které
 - a) vykonávaly před 1. 1. 1993 zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech, které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let,
 - b) odpracovaly v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 300 směn, popř., jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 2 200 směn, nebo, pokud výkon zaměstnání

v hornictví skončily z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, odpracovaly před 1. 1. 2009 v zaměstnání v hornictví celkem aspoň 3 081 směn, popř., jde-li o zaměstnání v hornictví v uranových dolech, 1 981 směn. Počet těchto odpracovaných směn za dobu před 1. 1. 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hornictví se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru; za dobu po 31. 12. 1992 se za odpracovanou směnu považuje každá směna, v níž osoba uvedená v písmenu a) po převážnou část vykonávala podle potvrzení vydaného podle § 4 pod zemí zaměstnání v hornictví, a

c) nesplnily podmínky uvedené v zákoně o sociálním zabezpečení pro stanovení důchodového věku 55 let.

17. Podle § 2 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. platí, že u osob uvedených v § 1, které a) nesplnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona o sociálním zabezpečení, se důchodový věk stanoví tak, že od důchodového věku stanoveného podle § 32 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni 1. ledna 2010, se odečte 5 let, b) splnily podmínky pro stanovení důchodového věku podle § 174 zákona o sociálním zabezpečení, důchodový věk činí 55 let a 6 měsíců; za důchodový věk se přitom považuje věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce, a neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.
18. Podle § 37b odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění se zvýhodnění upravená v § 37c vztahují na pojištěnce, kteří v zaměstnání v hlubinném hornictví odpracovali celkem aspoň
 1. 3 300 směn, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hlubinném hornictví v uranových dolech, 2 200 směn, nebo
 2. 3 081 směn, pokud zaměstnání v hlubinném hornictví skončilo z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, popřípadě, jde-li o zaměstnání v hlubinném hornictví v uranových dolech, 1 981 směn, pokud toto zaměstnání skončilo z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice.
19. Podle § 37b odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se směnou v zaměstnání v hlubinném hornictví za dobu po 31. prosinci 1992 rozumí taková směna, v níž pojištěnec vykonával zaměstnání v hlubinném hornictví po převážnou část pod zemí. Počet směn v zaměstnání v hlubinném hornictví za dobu před 1. lednem 1993 se zjistí tak, že počet kalendářních dnů zaměstnání v hlubinném hornictví, které bylo podle právních předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let, se vynásobí koeficientem 0,6 a zaokrouhlí směrem nahoru.
20. Poté, co soud ověřil, že žaloba je včasná a jsou splněny i další procesní podmínky, se zabýval věcí samou a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí je vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž jeho odůvodnění je plně přezkoumatelné. Soud se ve světle výše citovaných ustanovení právních předpisů a žalobcem nezpochybněného skutkového stavu ztotožňuje s posouzením věci tak, jak jej učinila žalovaná. Z hlediska otázky včasnosti podané žaloby soud doplňuje, že spisový materiál neobsahuje doklad o doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 16. 7. 2018 (vypraveno dne 18. 7. 2018) a žaloba

byla žalobcem předána k poštovní přepravě dne 31. 7. 2018, lze jednoznačně a bez příslušného dokladu (doručenky) konstatovat včasnost podané žaloby.

21. Soud v první řadě podotýká, že žádost žalobce o přiznání starobního důchodu bylo nejprve namíste posoudit nejprve optikou „standardního“ věku pro vznik nároku na starobní důchod, který by činil dle přílohy k zákonu o důchodovém pojištění v případě žalobce 64 let a 2 měsíce. Žalobce však žádal o přiznání invalidního důchodu od 12. 1. 2018, tj. od věku 57 let a 2 měsíců. Protože tuto věkovou podmínku nesplnil, bylo následně namíste posoudit možnost dřívějšího vznik nároku žalobce na tzv. hornický důchod s ohledem na jím v minulosti vykonávané zaměstnání horníka.
22. Jediný žalobní bod se týká skutečnosti, že žalobce je toho názoru, že splnil podmínku odpracování minimálně 2 200 směn v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí dle § 1 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Soud k tomu uvádí, že toto výše citované ustanovení stanovuje několik možností, jakým způsobem mohou být naplněny podmínky stran počtu odpracovaných směn žadatelem o starobní důchod, na základě kterých dochází ke snížení důchodového věku oproti standardnímu dle zákona o důchodovém pojištění, který v případě žalobce činí 64 let a 2 měsíce. Tyto jsou uvedeny právě v jeho písm. b), přičemž v první řadě se jedná o odpracování minimálně 3 300 směn v hornictví v hlubinných dolech. Alternativně pak, jedná-li se o práci v uranových dolech, minimálně 2 200 směn. V případech, skončilo-li zaměstnání žadatele z důvodu dosažení nejvyšší přípustné expozice, je podmínkou odpracování minimálně 3 081 směn v hlubinných dolech, v případě zaměstnání v uranových dolech pak minimálně 1 981 směn. Pro úplnost lze uvést, že tytéž podmínky převzal i zákon o důchodovém pojištění, a to do svého ustanovení § 37b.
23. Žalobce zjevně nesprávným způsobem interpretuje předmětné ustanovení nařízení vlády č. 363/2009 Sb., resp. zákona o důchodovém pojištění. Žalobce skutečně odpracoval počet směn převyšující 2 200, konkrétně 2 250 směn, nicméně jednalo se o celkový počet směn odpracovaný v hlubinném hornictví. V tomto případě je relevantním minimem pro snížený věk odchodu do důchodu 3 300 směn, resp. 3 091 směn při dosažení nejvyšší přípustné expozice. Počet 2 200 směn (1 981 směn v případě dosažení nejvyšší přípustné expozice) se vztahuje k případům, kdy jsou veškeré tyto směny odpracovány v uranových dolech. Z předložených podkladů je však zřejmé, že žalobce odpracoval z celkem 2 250 směn pouze menší část v uranových dolech, a to v období od 7. 5. 1992 do 2. 12. 1996. Celkem se jednalo o 902 směn. Je tak zcela zřejmé, že žalobce uvedenou podmínku jednoznačně nesplnil a mýlí se tak ve svém závěru, na kterém staví svůj jediný žalobní bod.
24. Žalobce v průběhu jednání dodatečně tvrdil, že vykonával pracovní činnost v hlubinném hornictví i v letech 2018 a 2019 pracoval jako zaměstnanec Českého vysokého učení technického při průzkumných vrtech v uranovém dole v D. R. (P. V. P. B.). V rámci tohoto zaměstnání fáral a byl vystaven riziku ionizace. K prokázání tohoto tvrzení však předložil pouze emailovou zprávu ze dne 22. 11. 2019, kterou soud nepovažuje za věrohodný a dostatečný důkaz prokazující uvedené tvrzení. V první řadě není zřejmé, kdo konkrétně tuto zprávu odeslal, zda se skutečně jednalo o osobu oprávněnou k vydání takového potvrzení, a z jaké evidence tato osoba čerpala. Jde pouze o informativní zprávu bez požadované formy a náležitostí. Ve zprávě navíc není uvedeno, kolik směn žalobce v tomto období v odpracoval a zda se skutečně jednalo o práci v hlubinném, resp. uranovém dole s rizikem ionizace. Podstatné je i to, že podle předložené zprávy měl žalobce odpracovat na Podzemním výzkumném pracovišti Bukov v době před vydáním

napadeného rozhodnutí pouze 38 hodin v dubnu 2018 (není přitom zřejmé, kolik to bylo směn). I kdyby tomu tak bylo, nemohla by tato doba dostačovat k dosažení počtu směn stanovených v § 37b odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, resp. § 1 písm. b) nařízení vlády č. 363/2009 Sb., tj. 3 300 směn v hlubinných dolech, resp. 3 091 směn při dosažení nejvyšší přípustné expozice, případně 2 200 směn, resp. 1 981 směn v případě dosažení nejvyšší přípustné expozice, v uranových dolech. Soud nepochybně tvrdí, že žalobce v letech 2018 a 2019 pracoval znovu po určité období na pracovišti v hlubinném hornictví v rámci zaměstnání u Českého vysokého učení technického, avšak na zákonnosti napadeného rozhodnutí by tato skutečnost (i kdyby byla řádně prokázána) v tomto případě nemohla nic změnit, neboť to zohledňuje jen období do 16. 7. 2018. Nové doby práce v hlubinném hornictví samozřejmě může žalobce uplatnit v nové žádosti o přiznání starobního důchodu, avšak měl by toto tvrzení doložit (případně i v součinnosti s žalovanou) relevantními doklady či potvrzeními, což v řízení před soudem neučinil.

25. Pokud jde o další skutečnosti, z nichž vycházela žalovaná, a posouzení věci s ohledem na relevantní ustanovení právních předpisů (zejména zákon o sociálním zabezpečení a zákon o důchodovém pojištění), proti úvahám, na nichž žalovaná postavila napadené rozhodnutí, žalobce výslovně nebrojil. Soud přesto doplňuje, že i tyto úvahy považuje za podrobně odůvodněné a neshledává v nich žádné zásadní nejasnosti. Žalované je nicméně namíste vytknout absenci některých podkladů, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Konkrétně se jedná o v napadeném rozhodnutí zmiňované evidenční listy důchodového zabezpečení vydané RD P. ze dne 28. 9. 2001 a podnikem D. ze dne 14. 3. 1997, dále pak potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod vydané podnikem D. a potvrzení podniku D. ze dne 15. 8. 2014 vydané podle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. Absence těchto dokladů však nemůže ničeho změnit na posouzení věci, když i sám žalobce v žalobě nijak nečiní spornou otázku celkového počtu směn, které odpracoval v hlubinném hornictví, resp. konkrétně v jednotlivých obdobích let 1986 až 1996. Žalobce nijak tyto počty, jak je uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, nevyvracel, naopak s nimi v textu žaloby sám pracoval. Soud k tomu doplňuje, že i z osobního listu důchodového pojištění vyplývají žalovaným uváděné skutečnosti, pokud jde o období od 6. 2. 1986 až 31. 12. 1992. Pokud jde o další období do 2. 12. 1996, kdy žalobce měl pracovat v uranových dolech, v osobním listu důchodového pojištění tato konkrétní informace schází, nicméně žalobce jí sám z logických důvodů nijak v žalobě nevyvrací. Z těchto důvodů proto nepovažuje soud za nezbytné dodatečně vyžadovat od žalované výše uvedené podklady, které nebyly v předloženém správním spisu.
26. S ohledem na výše uvedené je tak zcela zjevné, že žaloba postavená na jediném a nedůvodném žalobním bodě nemůže obstát, a proto je namíste jí zamítnout.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly, přičemž ani náhradu jiných nákladů by jí soud nemohl s ohledem na § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. ledna 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce